

κατάχρησις αὕτη ἐν παρομοίαις περιστάσεσιν. "Ολοι αἱ μετριότητες ἐπωφελοῦμεναι τῆς εὐκαιρίας ἐννοοῦν νὰ γλυστρήσῃεν εἰς τὸ πρόγραμμα καὶ τὰ ἀγῶν τῶν μουσικῶν γυμνάσματα καὶ αἰφνης προκειμένου νὰ παιχθῶν ὁκτὼ κομμάτια, βγαίνει ὅτι τὰ ἔξ προέρχονται ἐκ τῆς Τρωάδος τῶν κ. Τροάζ. Κρίμα νὰ μὴν ἦσαν τρεῖς ἀδελφοὶ αὐτοὶ οἱ κύριοι Τροά καὶ τότε θὰ ἐκολυμβώμεν εἰς τὴν τρωαδικὴν μουσικὴν τῶν. "Αν δὲν ἀπατώμεθα, μόνον ὁ καυμένος ὁ Γουίδας δὲν εἶχε κομμάτι 'δικό του.

Ἡ μόνη ὁασίς τῇ ἐσπέρᾳ ἐκείνῃ ἦτο ἡ τέχνη τοῦ κ. Φράγκου τοῦ ἐξάγειν τόνους βιολίου ἀπὸ τὰ παλαμάρια τοῦ φοβεροῦ τοῦ ὄργανου. Ἐνόμιζες ὅτι ἦτο μετρηφισμένη ἡ contre-basse του καὶ ὠμίλει λεπτὰ διὰ νὰ μὴ ἐννοῇται. Ἦσαν τὰ μόνα δίκαια χειροκροτήματα ἅπερ ἔλαβεν ὡς κοιτῶν ἀσίστας.

ΑΔΑΜΑΣ

Κι' ἡ ἐκλογὴ Ἀδάμαντος ἐπῆγε 'στὸν ἀέρα! Δυὸ 'μέραις εἶχαν πόλεμο, δυὸ 'μέραις λίμνα τόση! Ἀλλ' ὅμως ἐξημέρωσε ἐκείνη ἡ δευτέρα, ποῦ νὰ μὴν εἶχε γιὰ πολλοὺς φαγάδες ἔξημερώσει. Κτυπήματα, σπρωξίματα, λαχτάρα, καρδιοχτύπι, συνοικισμοὶ Ἀδάμαντος, οὐσίαι, νόμοι, τύποι.

Ὁ Στεφανίδης στέκεται 'στὸ μέρος τοῦ Τρικουπῆ, ὁ σβέρκος του, ἡ μούρη του, τ' αὐτὴ του κοκκινίζει, τοῦ Ξενοῦδάκη τοῦ φτωχοῦ τοῦ γίνεται κουνουπί, καὶ λίγους στίγους κάπποτε Ὀμήρου ξεφουρνίζει. Ὁ βουλευτὴς Ἀδάμαντος 'μιλεῖ μὲ τόση ζέσι, μὰ πάντοτε ὁ Νικολῆς τὸν κόβει μὲς 'στὴ μέση.

Βλέπει ὁ Μπέης ὁ Σερῆφ τὸ τόσο νταβατοῦρι, καὶ λέει 'στὸν Δερβίσμπη «δὲν 'μοιάζουν σὰν τρελλοί;» Τότε γυρίζει καὶ ὁ Δερβίς τῇ μπείκῃ του μούρη, καὶ λέει «σὰν τὴν Τούρκικη μοῦ φαίνεται βουλή!» Ἐγὼ, τοῦ λέει ὁ Σερῆφ, ἂν ἐξαφνα θυμώσω, σικτίρ Γκιανούρηδες, θὰ 'πῶ καὶ θὰ τοὺς φασκελώσω.

Ὁ κύριος Χαρίλαος 'στὸ βῆμα ἀνεδραίνει, ἀφρίζει ὁ Γλυκύτατος σὰν ἔλογο βαρβάτο, τοῦ σὶρ Τρικουπῆ φαίνεται ἡ γλῶσσα τροχισμένη, καὶ ὅλο τὸν Ἀδάμαντα τὸν κάνει ἄνω κάτω. Πηδᾷ καὶ ὁ Κωνσταντόπουλος καὶ ὁ Καλλιγᾶς ἀκόμα, καὶ ὁ καθένας πολεμᾷ ἀτρόμητα μὲ.... στόμα.

Τὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς ξεχειλισμένα εἶναι ἀπὸ γνωστοὺς ἀντάμηνδες καὶ τόσα παλληκάρια, ἡ Μάνη εἰς τὴ μιὰ μεριά, 'στὴν ἄλλη αἱ Ἀθῆναι, καὶ ἀκούς μὲ λύσσα νὰ κτυποῦν καὶ χέρια καὶ ποδάρια. —'Ρε Σπύρο πῶς σοῦ φαίνεται τοῦ Μπέη τὸ σαρίκι; —'Αν τὸ φοροῦς ὁ Καλλιγᾶς, θὰ 'ἦτανε μιὰ φρίκη!

Ὁ κύριος Γλυκύτατος μὲ σοβρὸ ἀνέβη! πᾶτ! πᾶτ! χειροκροτήματα ἀπὸ τὰ θεωρεῖα... Γιὰ τῶν Κρητῶν τὰ δίκαια μὲ τόνο ῥητορεύει, καὶ γιὰ τὴν Κρήτη ἐξαφνα τοῦ ἔρχεται μανία. Καὶ πάλι χειροκρότησαν 'στὴν κάθε μιὰ του λέξι, καὶ ἡ Κρήτη εἶναι ἐτοιμὴ στεφάνι νὰ τοῦ πλέξῃ.

Καλὰ καλὰ τὸν βλέπουνε οἱ Μπέηδες 'στὰ μάτια, ἀλλὰ τοὺς βλέπει καὶ αὐτὸς 'στὴν ἐχθρικὴ μερίδα, καὶ ἡ καρδιά του σγίζεται καὶ γίνεται κομμάτια... Γιατί λοιπὸν φαγώθηκε ν' αὐξήσῃ τὴν πατριδα; Γιὰ νὰ μὴν ἔχῃ Θεσσαλὸ καὶ Μπέη οὔτε ἓνα; ἀκόμη μόνος του 'μιλεῖ καὶ τάχει σὰν χαμένα.

Ὁ Δεληγιάννης φαίνεται—ἀμέσως ὅλοι τόπο, κλητῆρες, χωροφύλακες, ὀργήγορα συμάδα! Δόξα, τιμὴ 'στὸν ῥήτορα, ποῦ μ' ἴδρωτα καὶ κόπο 'στὸ Βερολίνο ἔκαμε μεγάλη τὴν Ἑλλάδα! Εἶναι ὁ ἴδιος πάντοτε 'στὴ στάσι καὶ 'στὸ σχῆμα, ὁ ἴδιος 'στὰ τσακίσματα, ὁ ἴδιος καὶ 'στὴ λίμνα.

Πῶ! πῶ! τί λόγια, τί φωναῖς καὶ τί ἀνεμοζάλη! Τῆς δεξιᾶς καὶ ἀριστερᾶς ψηφίζει τὸ ἀσέρι, ἀλλὰ ἡ μπόρα 'ξέσπασε 'στ' Ἀλέκου τὸ κεφάλι, καὶ ὁ Ξενοῦδάκης ἔμεινε μὲ τενεκε 'στὸ χέρι. Ὡρα καλὴ 'στὴν πρύμνη σου, καυμένε Ξενοῦδάκη, σὰν τὸν Χριστὸ σ' ἐσταύρωσαν καὶ σοῦδωσαν φαρκάκι

Βαρδάτε ὅλοι, καὶ ἡ βουλή τὸν Λιάππα θὰ ὀρκίσῃ, 'συχάσετε ν' ἀκούσωμε τ' ἀληθινὸ τοῦ στόμα: «Οὐρκίζουμαι ἐν καθαρᾷ καὶ ἀμώμου συνειδήσει, πῶς μ' ὅποιον δίνει πρὸ πολλὰ, ὁ Λιάππας θ' ἔνε κόμμα!» Μὰ 'κεῖ ποῦ ἔλεγε αὐτὰ διὰ λύσεις σημαίνει, καὶ φεύγουνε οἱ βουλευταὶ βραχνοὶ καὶ πεινασμένοι.

Souris.

ΤΡΕΛΛΑΙΣ.

4.

Σὲ κάτι μάτια.

Μάτια γλυκὰ, κατὰμαυρα, ὅταν μισοσφαλῇτε, Ἀνοίγετ' ὁ παράδεισος, καὶ ἡ γῆ πλεῖδ' ἐν κινεῖται. Ἀνοίγουν τ' ἀνθὴ τῆς αὐγῆς, καὶ ὅλα γλυκὰ γελᾶνε, Πῶς θέλετε λοιπὸν κλειστὴ μόν' ἡ καρδιά μου ν' ἔναι;

5.

Ποδ τρέχ' ὁ νοῦς μου.

Στὸ μαγκάλι τῇ φωτίτσα ὅταν διῶν κακκινίζει, Τὰ ῥοδιά σου μαγουλάρια ἡ φωτίτσα μοῦ θυμίζει. Κι' ὅταν πάλι διῶ τὴ στάχτη παχουλὰ νὰ τὴ σκεπάζῃ Τρέχ' ὁ νοῦς μου 'στὴν κουβέρτα ποῦ τὴν νύκτα σ' ἀγ- [καλιάζει.

Solo.